

Zaak C-897/19 PPU

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

5 december 2019

Verwijzende rechter:

Vrhovni sud (Kroatië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

28 november 2019

Verzoekende partij:

I. N.

De Vrhovni sud (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Kroatië) [omissis] dient het onderhavige

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING in

MET VERZOEK OM BEHANDELING

VOLGENS DE PREJUDICIËLE SPOEDPROCEDURE

(geanonimiseerde versie)

I. Gegevens betreffende de verwijzende rechter:

Verwijzende rechter: Vrhovni sud (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken) van de Republiek Kroatië (hierna ook wel „verwijzende rechter”) [omissis]

II. Partijen in het hoofdgeding:

I. N., [omissis]

Russische Federatie, vertegenwoordigd door het openbaar ministerie van de Republiek Kroatië, [omissis]

III. Procedure in het hoofdgeding en relevante feiten

a) Internationaal opsporingsbericht en omstandigheden van de aanhouding van de persoon op wie het uitleveringsverzoek betrekking heeft, I. N.

- 1 Op 20 mei 2015 heeft de Interpoldienst van Moskou (Russische Federatie) een internationaal opsporingsbericht tegen I. N.. uitgevaardigd met het oog op diens „aanhouding” in het kader van een strafvervolging wegens passieve corruptie (artikel 290, lid 5, van de Russische strafwet). Volgens de samenvatting van de feitelijke beschrijving van het strafbare feit wordt vreemdeling I. N. (hierna ook wel „verzoeker”) verweten dat hij als directeur van de afdeling Vergunningen en Certificaten van het Russische ministerie van Noodsituaties in de Republiek Karelië, na voorafgaand overleg met andere ambtenaren van het ministerie en met misbruik van zijn officiële functies, van een vertegenwoordiger van een bedrijf steekpenningen voor een bedrag van 833 000 RUB heeft ontvangen en dat bedrijf in ruil daarvoor vergunningen[Or. 2] heeft afgegeven voor de installatie, technische ondersteuning en reparatie van brandpreventieapparatuur in gebouwen en op bouwterreinen.
- 2 Op 30 juni 2019 werd vreemdeling I. N. bij grensovergang M. op basis van het bovengenoemde internationale opsporingsbericht (red notice van de Interpoldienst van Moskou) aangehouden. Verzoeker werd aan de grens gecontroleerd toen hij als buspassagier komende uit de Republiek Slovenië de Republiek Kroatië wilde binnenkomen. Bij de grenscontrole heeft hij zijn identiteit bewezen aan de hand van een IJslands reisdocument voor vluchtelingen met het nr. [...], dat geldig was van 25 februari 2019 tot en met 25 februari 2021.
- 3 Door de aanhouding van verzoeker is in de Republiek Kroatië, overeenkomstig de bepalingen van de Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima (wet inzake internationale rechtshulp in strafzaken, „Narodne novine” nr. 178/04; hierna „ZOMPO”), een beslissingsprocedure in werking getreden met betrekking tot de uitlevering van verzoeker aan de Russische Federatie. De relevante bepalingen van de ZOMPO worden vermeld in deel IV van het onderhavige verzoek.

b) Beslissingsprocedure met betrekking tot het verzoek tot uitlevering van verzoeker aan de Russische Federatie

- 4 Op 1 juli 2019 heeft de onderzoeksrechter van de Županijski sud u Zagrebu (rechter voor het district Zagreb, Kroatië) verzoeker ondervraagd. Verzoeker verklaarde dat hij zich verzette tegen zijn uitlevering aan de Russische Federatie. Hij heeft er ter zitting op gewezen dat hij zowel de Russische als de IJslandse nationaliteit bezat.
- 5 Op 1 augustus 2019 stuurde de consulaire administratie, dienst Visa en Vreemdelingenzaken van het ministerie van Buitenlandse en Europese Zaken van de Republiek Kroatië, de Županijski sud u Zagrebu een nota van de IJslandse ambassade in B. waarin wordt verklaard dat verzoeker de IJslandse nationaliteit heeft en dat er sprake is van een duurzaam verblijf (*permanent residence*) in IJsland. In de nota wordt vermeld dat verzoeker op 19 juni 2019 de IJslandse nationaliteit heeft verkregen. Voordat hij de nationaliteit verkreeg, was hij in het bezit van een reisdocument voor vluchtelingen met het nr. [...]. De nota vermeldt ook dat de IJslandse regering wenst dat aan verzoeker onverwijld een vrijgeleide (*safe passage*) naar IJsland wordt afgegeven.
- 6 Op 6 augustus 2019 ontving de Županijski sud u Zagrebu een verzoek van het parket-generaal van de Russische Federatie om uitlevering van verzoeker aan de Russische Federatie, in overeenstemming met de bepalingen van het Europees Uitleveringsverdrag. Om de uitlevering wordt verzocht in het kader van een strafvervolging wegens negen strafbare feiten van passieve corruptie, zoals bedoeld in artikel 290, lid 3, van de strafwet van de Russische Federatie, en vijf strafbare feiten van passieve corruptie, zoals bedoeld in artikel 290, lid 5, onder a), van de strafwet van de Russische Federatie. Ook zijn, overeenkomstig het Europees Uitleveringsverdrag, documenten overgelegd ter ondersteuning van het uitleveringsverzoek. Verder is in het verzoek vermeld dat het parket-generaal van de Russische Federatie waarborgt dat het uitleveringsverzoek niet is bedoeld om de persoon te vervolgen op politieke gronden, op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of overtuiging, en dat verzoeker over alle mogelijkheden zal beschikken om zijn verweer te voeren, met inbegrip van de bijstand van een advocaat, en dat hij niet aan folteringen, wrede of onmenselijke behandelingen, of menonwaardige bestraffingen zal worden onderworpen.
- 7 Op 5 september 2019 heeft de kamer van de Županijski sud u Zagrebu waarbij de zaak aanhangig was, een beschikking gegeven waarbij zij oordeelde dat aan de wettelijke voorwaarden van de artikelen 33 en 34 van de ZOMPO voor uitlevering in het kader van een strafvervolging tegen verzoeker was voldaan, en dit met inachtneming van het specialiteitsbeginsel van artikel 37 van de ZOMPO. [Or. 3]
- 8 Op 30 september 2019 heeft verzoeker tegen de beschikking van de Županijski sud u Zagrebu van 5 september 2019 hoger beroep ingesteld. Hij is van mening dat er een concreet, ernstig en redelijkerwijs voorzienbaar risico bestaat dat hij in geval van uitlevering aan folteringen, en onmenselijke en vernederende

behandelingen zal worden onderworpen. In het verzoekschrift tot hoger beroep wees hij erop dat hij de status van vluchteling in IJsland precies had verkregen wegens de concrete vervolging in Rusland, dat hij in het bezit is van een geldig IJslands reisdocument voor vluchtelingen en dat de Županijski sud u Zagrebu bij de bestreden beschikking de facto een einde heeft gemaakt aan de hem in IJsland verleende internationale bescherming. Hij gaf ook aan dat hij de IJslandse nationaliteit had en dat de rechter in eerste aanleg door de bestreden beschikking vast te stellen dus geen rekening heeft gehouden met de uitlegging van het Hof in het arrest van 6 september 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630). Ter ondersteuning van zijn beweringen in verband met het risico van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen heeft hij arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt verwezen naar de onmenselijke omstandigheden in het gevangenisstelsel van de Russische Federatie en het corrupte rechtsstelsel, en een verslag van de commissaris voor de Rechten van de Mens, N. M., van 12 november 2013 overgelegd.

- 9 De verwijzende rechter dient als rechter in tweede aanleg uitspraak te doen over het hoger beroep van de vreemdeling tegen de beschikking van 5 september 2019 van de Županijski sud u Zagrebu.
- 10 Volgens vaste rechtspraak van de verwijzende rechter moet een uitleveringsverzoek worden afgewezen wanneer er een reëel risico bestaat dat de betrokkene in geval van uitlevering aan foltering of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen. Die aspecten zullen in het kader van de procedure in hoger beroep worden onderzocht.
- 11 De verwijzende rechter betwijfelt echter of hij, voordat hij op basis van het Unierecht een beslissing over het uitleveringsverzoek neemt, de Republiek IJsland, waarvan de vreemdeling onderdaan is, in kennis moet stellen van het uitleveringsverzoek, zodat die staat eventueel om de overlevering van haar onderdaan kan verzoeken teneinde een procedure ter voorkoming van straffeloosheid te voeren.
- 12 Aangezien er twijfel bestaat over de toepassing van het Unierecht, heeft de verwijzende rechter bij beslissing van 26 november 2019 de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet artikel 18 VWEU aldus worden uitgelegd dat een lidstaat van de Europese Unie die uitspraak doet over de uitlevering aan een derde staat van een onderdaan van een staat die geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel een Schengenlidstaat, deze laatste staat, waarvan die persoon de nationaliteit heeft, in kennis dient te stellen van het uitleveringsverzoek?

Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord en de Schengenlidstaat om de overlevering van die persoon heeft verzocht met het oog op het voeren van een procedure waarvoor om uitlevering is verzocht, moet die persoon dan op grond

van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de procedures voor overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en IJsland en Noorwegen aan die Schengenlidstaat worden overgeleverd?”

c) Beslissingsprocedure over de plaatsing in uitleveringsdetentie

[Or. 4]

- 13 Op 1 juli 2019, na de aanhouding van verzoeker op grond van het internationale opsporingsbericht, heeft de onderzoeksrechter van de Županijski sud u Zagrebu op grond van artikel 47 van de ZOMPO gelast dat verzoeker in uitleveringsdetentie wordt geplaatst. Verzoeker heeft tegen die beschikking hoger beroep ingesteld, dat door de Županijski sud u Zagrebu op 18 juli 2019 ongegrond is verklaard.
- 14 Op 7 augustus 2019, na ontvangst van het verzoek om uitlevering aan de Russische Federatie, heeft de onderzoeksrechter van de Županijski sud u Zagrebu de plaatsing van verzoeker in uitleveringsdetentie verlengd. Het hoger beroep van verzoeker is afgewezen bij beschikking van 27 augustus 2019 van de kamer van de Županijski sud u Zagrebu waarbij de zaak aanhangig was en bijgevolg is de beschikking van de onderzoeksrechter definitief geworden.
- 15 Verzoeker bevindt zich nog steeds in uitleveringsdetentie.

IV. Nationale bepalingen die op de onderhavige zaak van toepassing kunnen zijn.

- 16 *Grondwet van de Republiek Kroatië* („Narodne novine” nr. 56/90, 135/97, 113/00, 28/01, 76/10 en 5/14)

Artikel 9

Een onderdaan van de Republiek Kroatië mag niet uit de Republiek Kroatië worden verwijderd, noch van zijn nationaliteit worden beroofd, noch aan een andere staat worden uitgeleverd, behalve in het kader van de tenuitvoerlegging van een krachtens internationale verdragen of het acquis communautaire vastgestelde beslissing inzake uitlevering of overlevering.

- 17 De Republiek Kroatië heeft met de Russische Federatie geen bilaterale overeenkomst gesloten op grond waarvan de Republiek Kroatië verplicht is haar onderdanen aan die staat uit te leveren.
- 18 ZOMPO

Artikel 1

1) Deze wet regelt de internationale rechtshulp in strafzaken (hierna „internationale rechtshulp”), tenzij in een internationaal verdrag anders is bepaald.

2) [...]

Beschikking tot afwijzing van het uitleveringsverzoek

Artikel 55

1) Wanneer de bevoegde rechter van oordeel is dat niet aan de wettelijke uitleveringsvoorwaarden is voldaan, geeft hij een beschikking tot afwijzing van het uitleveringsverzoek en zendt hij die onverwijld door aan de Vrhovni sud van de Republiek Kroatië, die, na de bevoegde procureur-generaal te hebben gehoord, de beschikking bevestigt, herroept of wijzigt.

2) De definitieve beschikking tot afwijzing van het uitleveringsverzoek wordt toegezonden aan het ministerie van Justitie, dat de verzoekende staat daarvan in kennis stelt.

[Or. 4]

Beschikking waarbij uitlevering wordt toegestaan

Artikel 56

1) Wanneer de kamer van de bevoegde rechterlijke instantie waarbij de zaak aanhangig is gemaakt, van oordeel is dat aan de wettelijke uitleveringsvoorwaarden is voldaan, doet zij uitspraak bij beschikking.

2) Tegen die beschikking kan binnen 3 dagen hoger beroep worden ingesteld. De Vrhovni sud van de Republiek Kroatië doet uitspraak over het hoger beroep.

19 De gronden voor afwijzing van het verzoek worden geregeld in de artikelen 12 en 13 van de ZOMPO en de specifieke gronden voor weigering van de uitlevering zijn opgenomen in de bepalingen van artikel 35 van de ZOMPO.

Afwijzing van het verzoek

Artikel 12

1) De bevoegde nationale autoriteit kan het verzoek om internationale rechtshulp afwijzen indien:

1. het verzoek betrekking heeft op een feit dat als politiek misdrijf of als een feit dat verband houdt met een dergelijk misdrijf wordt beschouwd,

2. het verzoek betrekking heeft op een fiscaal misdrijf,

3. aanvaarding van het verzoek zou kunnen leiden tot een inbreuk op de soevereiniteit, de veiligheid, de rechtsorde of andere essentiële belangen van de Republiek Kroatië,

4. redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de persoon op wie het uitleveringsverzoek betrekking heeft, in geval van uitlevering strafrechtelijk zal worden vervolgd of gestraft op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, of dat zijn positie om een van die redenen moeilijker zal worden gemaakt,

5. het een licht strafbaar feit betreft.

- 20 Rechtspraak van de verwijzende rechter met betrekking tot de toepassing van het arrest van 6 september 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630)

De verwijzende rechter heeft bij beschikking [omissis] van 4 januari 2018 de beschikking van de lagere rechter vernietigd, waarbij deze laatste had geoordeeld dat de wettelijke voorwaarden voor uitlevering van de Russische onderdaan aan de Russische Federatie waren vervuld. Bij die beschikking heeft de verwijzende rechter de rechter in eerste aanleg uitgenodigd om te onderzoeken of de persoon op wie het uitleveringsverzoek betrekking had, niet ook een onderdaan van de Republiek Litouwen was, waarnaar de gegevens in het dossier verwijzen, en hem gewezen op de uitlegging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak Petruhhin.

V. Bepalingen van het recht van de Unie waarvan om uitlegging wordt verzocht:

- 21 Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Artikel 18

Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen, daarin gesteld, is elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden.

[...]

[Or. 6]

- 22 Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen

Artikel 2

De binnengrenzen mogen op iedere plaats, zonder dat personencontrole wordt uitgeoefend, worden overschreden.

- 23 Protocol (nr. 19) betreffende het Schengenacquis dat is opgenomen in het kader van de Europese Unie.

Artikel 2

Het Schengenacquis is van toepassing op de in artikel 1 bedoelde lidstaten, onverminderd artikel 3 van de Toetredingsakte van 16 april 2003 en artikel 4 van de Toetredingsakte van 25 april 2005. De Raad treedt in de plaats van het bij de overeenkomsten van Schengen ingestelde Uitvoerend Comité.

- 24 Overeenkomst tussen de Raad van de Europese Unie de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen inzake de wijze waarop IJsland en Noorwegen worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis

Artikel 1

De Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen, hier respectievelijk „IJsland” en „Noorwegen” te noemen, worden betrokken bij de werkzaamheden van de Europese Gemeenschap en de Europese Unie op alle gebieden die worden bestreken door de in de bijlagen A en B bij deze overeenkomst genoemde bepalingen en de verdere ontwikkeling daarvan.

Deze overeenkomst schept wederzijdse rechten en verplichtingen overeenkomstig de hierbij vastgestelde procedures.

- 25 Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de procedures voor overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en IJsland en Noorwegen

Artikel 1

Voorwerp en doel

1. De overeenkomstsluitende partijen verbinden zich ertoe, overeenkomstig de bepalingen van deze overeenkomst, de overlevering met het oog op strafvervolging of de tenuitvoerlegging van straffen tussen de lidstaten van de Europese Unie enerzijds en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen anderzijds te verbeteren door, bij wijze van minimumnorm, uit te gaan van de bepalingen van de Overeenkomst van 27 september 1996 betreffende uitlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie.

2. De overeenkomstsluitende partijen verbinden zich ertoe, overeenkomstig de bepalingen van deze overeenkomst, ervoor te zorgen dat het systeem van uitlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie enerzijds en de Republiek

IJsland en het Koninkrijk Noorwegen anderzijds gebaseerd is op een mechanisme van overlevering op basis van een aanhoudingsbevel in de zin van deze overeenkomst.

3. Deze overeenkomst laat de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen die zijn vervat in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens of, in het geval [Or. 7] van tenuitvoerlegging door de justitiële autoriteit van een lidstaat, van de in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie vermelde beginselen, onverlet.

4. Deze overeenkomst belet geenszins dat de overlevering kan worden geweigerd van een persoon tegen wie een aanhoudingsbevel, zoals bedoeld in deze overeenkomst, is uitgevaardigd, indien er objectieve redenen bestaan om aan te nemen dat het aanhoudingsbevel is uitgevaardigd met het oog op vervolging of bestraffing van die persoon op grond van zijn geslacht, ras, godsdienst, etnische afstamming, nationaliteit, taal, politieke overtuiging of seksuele geaardheid of dat de positie van die persoon kan worden aangetast om een van deze redenen.

VI. De redenen voor het indienen van een verzoek om een prejudiciële beslissing:

- 26 De verwijzende rechter is van oordeel dat verzoeker niet langer de vluchtelingenstatus heeft, aangezien hij ondertussen de IJslandse nationaliteit heeft verkregen.
- 27 In het arrest van 6 september 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), heeft het Hof geoordeeld dat de artikelen 18 en 21 VWEU aldus moeten worden uitgelegd dat, indien een derde land een lidstaat waarnaar een Unieburger die onderdaan is van een andere lidstaat, zich heeft begeven, om uitlevering verzoekt, en er tussen het derde land en de aangezochte lidstaat een uitleveringsverdrag bestaat, de aangezochte lidstaat de lidstaat waarvan deze onderdaan de nationaliteit heeft op de hoogte dient te brengen en deze onderdaan in voorkomend geval op verzoek van deze laatste lidstaat aan hem dient over te leveren overeenkomstig kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009, op voorwaarde dat deze laatste lidstaat ingevolge zijn nationale recht bevoegd is om deze persoon te vervolgen voor buiten zijn nationale grondgebied gepleegde feiten.
- 28 In de motivering van het arrest Petruhhin heeft het Hof erop gewezen dat de ongelijke behandeling (die erin bestaat dat een Unieburger die onderdaan van een andere lidstaat is, zoals Petruhhin, kan worden uitgeleverd, terwijl nationale onderdanen bescherming genieten) tot een beperking van het vrije verkeer in de zin van artikel 21 VWEU leidt. Een dergelijke beperking kan worden gerechtvaardigd indien zij is gebaseerd op objectieve overwegingen en evenredig is aan het door het nationale recht rechtmatig nagestreefde doel. Een beperking

met het oog op voorkoming van straffeloosheid van personen die een strafbaar feit hebben gepleegd, heeft een rechtmatig doel. De niet-uitlevering door een lidstaat van personen die de nationaliteit van die lidstaat bezitten, wordt immers (gelet op het adagium „aut dedere, aut judicare” - uitlevering dan wel vervolging) gecompenseerd door het feit dat de aangezochte lidstaat de mogelijkheid heeft om zijn eigen onderdanen te vervolgen voor ernstige strafbare feiten die buiten zijn grondgebied zijn gepleegd. Voorts zijn de lidstaten in het algemeen onbevoegd om uitspraak te doen over dergelijke feiten wanneer noch de dader, noch het slachtoffer hun onderdanen zijn. Wanneer in dat verband buitenlandse onderdanen worden uitgeleverd ter voorkoming van straffeloosheid is er sprake van een geldige uitleveringsgrond. In het licht van het evenredigheids criterium, met name het bestaan van een minder belastende alternatieve maatregel ter voorkoming van straffeloosheid van personen die een strafbaar feit hebben gepleegd, is het echter van belang om in de beschreven situatie voorrang te geven aan de uitwisseling van informatie met de lidstaat waarvan de betrokken persoon de nationaliteit bezit. **[Or. 8]**

- 29 Verzoeker is geen burger van de Europese Unie, maar een onderdaan van de Republiek IJsland, waarmee de Europese Unie een specifieke band heeft.
- 30 Verzoeker, voor wie er sprake is van een duurzaam verblijf in de Republiek IJsland, heeft gebruikgemaakt van het vrije verkeer binnen de lidstaten van het Schengengebied.
- 31 Het Schengenacquis is van toepassing op de lidstaten van de Europese Unie, zoals is bepaald in artikel 2 van protocol nr. 19 bij het VWEU betreffende het Schengenacquis dat is opgenomen in het kader van de Europese Unie. Bovendien heeft de Raad van de Europese Unie met de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen een overeenkomst gesloten inzake de wijze waarop deze twee staten worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis.
- 32 Verzoeker is aangehouden op het grondgebied van de Republiek Kroatië naar aanleiding van zijn binnenkomst in de Republiek Kroatië vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk de Republiek Slovenië.
- 33 De Republiek Kroatië levert haar onderdanen niet uit aan de Russische Federatie.
- 34 Artikel 18 VWEU bepaalt dat binnen de werkingssfeer van de Verdragen elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden is.
- 35 De Republiek IJsland is geen lid van de Europese Unie, maar op 1 november 2019 is de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de procedures voor overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en IJsland en Noorwegen in werking getreden. In die overeenkomst is bepaald dat de overeenkomstsluitende partijen zich ertoe verbinden ervoor te zorgen dat het systeem van uitlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie enerzijds en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen

anderzijds gebaseerd is op een mechanisme van overlevering op basis van een aanhoudingsbevel in de zin van deze overeenkomst.

- 36 Gelet op het bovenstaande betwijfelt de verwijzende rechter of artikel 18 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaat van de Europese Unie (in casu de Republiek Kroatië), die uitspraak doet over de uitlevering aan een derde staat (in casu de Russische Federatie) van een onderdaan van een staat die geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel een Schengenlidstaat, verplicht is om, voordat de beslissing over de uitlevering wordt genomen, de staat waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft (in casu de Republiek IJsland) in kennis te stellen van het uitleveringsverzoek en of, wanneer die Schengenlidstaat (in casu de Republiek IJsland) om overlevering van die persoon verzoekt met het oog op het voeren van een procedure waavor om uitlevering is verzocht, de genoemde persoon, overeenkomstig de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de procedures voor overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en IJsland en Noorwegen, aan die Schengenlidstaat moet worden overgeleverd.
- 37 Indien het antwoord op de vraag bevestigend is, is de verwijzende rechter van oordeel ik dat de kennisgeving van het uitleveringsverzoek aan de Republiek IJsland, zodat deze laatste eventueel een aanhoudingsbevel kan uitvaardigen met het oog op overlevering teneinde een strafprocedure te kunnen voeren, ertoe bijdraagt het doel van voorkoming van straffeloosheid van personen die een strafbaar feit hebben gepleegd, te verwezenlijken. Indien het antwoord op de vraag bevestigend is, maar de Republiek IJsland niet om overlevering verzoekt, dient de verwijzende rechter te onderzoeken of de uitlevering in strijd is met de rechten van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Indien het antwoord op de vraag ontkennend is, namelijk indien de verwijzende rechter op grond van het Unierecht niet verplicht was de Republiek IJsland in kennis te stellen van de uitlevering, moet de verwijzende rechter evenwel, overeenkomstig [Or. 9] de bepalingen van het nationale recht, onderzoeken of verzoeker als gevolg van de uitlevering aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zal worden onderworpen. Een van de factoren voor de beoordeling van dat risico is het feit dat verzoeker eerder in IJsland de vluchtelingenstatus heeft verkregen.

VII. Verzoek om de prejudiciële spoedprocedure, overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering

- 38 Verzoeker is in uitleveringsdetentie geplaatst.
- 39 Volgens artikel 49 van de ZOMPO blijft de uitleveringsdetentie gedurende de gehele uitleveringsprocedure tot het verstrijken van de termijn voor de tenuitvoerlegging van het uitleveringsbevel van kracht.
- 40 Het antwoord op de gestelde vraag is bepalend voor de beoordeling van de rechtspositie van verzoeker.

- 41 Aangezien de vrijheidsbeneming een beperking vormt van de fundamentele mensenrechten en vrijheden van de vreemdeling over wiens uitlevering in het hoofdgeding uitspraak wordt gedaan, wordt verzocht om toepassing van de spoedprocedure van artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering.

VIII. Verzoek om uitlegging:

„Moet artikel 18 VWEU aldus worden uitgelegd dat een lidstaat van de Europese Unie die uitspraak doet over de uitlevering aan een derde staat van een onderdaan van een staat die geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel een Schengenlidstaat, deze laatste staat, waarvan die persoon de nationaliteit heeft, in kennis moet stellen van het uitleveringsverzoek?

Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord en de Schengenlidstaat om de overlevering van die persoon heeft verzocht met het oog op het voeren van een procedure waarvoor om uitlevering is verzocht, moet die persoon dan op grond van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de procedures voor overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en IJsland en Noorwegen aan die Schengenlidstaat overgeleverd?”

Zagreb, 28 november 2019.

[omissis]